

Végh Attila

BALATONFÜREDI ELÉGIA

*A halandó lehunyja szemét.
Az álmatlan csöndből kiérzi, amit
eltakart a levegőn szikrázó ösztön:
mennyire egyedül maradt.
Minden idő elmúlt. Lehajtja
fejét, egy kutya fekete szeméből
híd nő felé. A gondolatra, hogy rálép,
visszahúzódik a híd csápjá.
Az időn túliból nem adatik
átjáró az időtlenbe.
Számolja, hányat cuppan a sár,
míg a sírhoz ér.
Kúszik a temetési menet.
Sárban, köveken botladoznak,
körüállják a földbe vájt teret.
Kóbor kutyák nézik „tárt szemmel
a nyitottat”, rejtélyes dallam
szivárog egy közeli házból,
és ő így szól halottjához:
„ne énekelj a föld alatt, a titok
nem létezik, hetednapra lépj be
a hetedik ajtón, hét utolsó
szavadból ott ültess kertet,
én kiszököm majd álmomban,
találkozni más álmodókkal,
vagy csak elbolyongni némán,
lampionok pirosát aggatva
gőzölgő lombok közé”.*